

22110305

THAI A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
THAÏ A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
TAILANDÉS A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Wednesday 11 May 2011 (morning)
Mercredi 11 mai 2011 (matin)
Miércoles 11 de mayo de 2011 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

จงเลือกวิเคราะห์ข้อเขียนที่คัดมานี้เพียงข้อเขียนเดียว

1.

เขาเดินเข้ากลุ่มเด็กที่กำลังเข็นรถบรรทุกต้นหญ้าเขียวสด เมื่อมือใหญ่หนาของเขาพร้อมผล็วร่วมเข็น รถบรรทุกหญ้าแล่นลื่นจนเด็กยิ้มร่า คนที่เห็นไกลๆ จะเข้าใจว่าทั้งกลุ่มเป็นเด็ก เพียงแต่เด็กคนหนึ่งร่างหนากว่าเพื่อน ครั้นเห็นใกล้ๆ โบหน้าของเขายกวัยและประสบการณ์ว่าอยู่ในรุ่นราวคราวพ่อเด็กๆ เขาส่งเสียงร้องทักทายคนที่จักรยานสวนผ่าน มีสวิงซ้อนท้าย ผู้ถูกทักหันมามองฉงน แล้วขี่รถเลยไป รถตู้สีขาวแล่นมาโดยไม่สนใจหลบหลีก ทำเอาจักรยานแทบจะ

5 หล่นขอบทาง ชายร่างเตี้ยโบกมือเรียกรถตู้ เด็กๆ เข็นหญ้าถามว่าเขารู้จักกับเจ้าของรถตู้หรือ ถ้าไม่รู้จัก เขาคงไม่รับหรือ รถตู้เลี้ยวไป มีลมกระแทกหูหนึ่งแตกต่างจากลมว่าวโดยสิ้นเชิง รถสีขาวทั้งชายร่างเตี้ยไว้ในฝุ่นบางๆ เขายังโบกมือหรือๆ เหมือนเด็กอยากนั่งรถจริงๆ จังๆ โดยไม่สนใจเงื่อนไขอะไรเลย ไม่น่าเชื่อว่ารถสีขาวหยุดก็กรออยู่ตรง

10 ร่มไม้ เอาเข้าจริงชายร่างเตี้ยได้แต่มองดูอย่างไม่แน่ใจว่ารถรอรับตัวเองหรือเปล่า เขาเกือบจะเดินผ่านเลยไป มีเสียงเรียกจากชายขับรถ

10 “นั่นใช่สงกรานต์หรือเปล่า?”

ชายร่างหนาเตี้ยล่าหับขยับ ตรงเข้าหาเพื่อนเก่า ทักทายถามสารทุกข์สุขดิบตามประสา เขาถูกเรียกขึ้นรถ แต่ก็ยังร้องเพราะเห็นเด็กๆ พากันลงจากรถ เช่นเดียวกับชายชราที่กระยองกระแ่งลงไปทำธุระข้างทาง

“จะไปบ้านหรือเปล่า? เตียวไปด้วยกัน นี่ก็มาส่งพ่อ คนแก่คนเฒ่าอยู่กรุงเทพฯ ไม่สะดวกใจอยากกลับบ้านนอกเสร็จแล้วก็กลับบ้าน ยุ่งระยะนี้”

15 ฝ่ายหนึ่งพูดไป อีกฝ่ายงุนงง เลื่อนลอย พิมพ์ว่า “บ้าน” ทำทางเหมือนเด็กหลงทางของเขาตลกจนเด็กเข็นหญ้าพากันหัวเราะ สงกรานต์โบกมือให้เด็กเข็นหญ้า ขณะตัวเองยืนเกาะประตูรถ เงียบกันไปครู่หนึ่ง สงกรานต์เอ่ย “สมัยนี้นะ มีรถเข็น มีถนน สมัยเราเที่ยวหญ้าแล้วยังต้องหาคอนบุงน้ำข้ามคู ควายก็กินจุเป็นท้องยุง” ภาพเด็กเข็นหญ้าห่างไกลออกไปทุกที กลายเป็นจุดเล็กๆ ท่ามกลางทุ่งข้าวแผ่ไพศาล

20 ชายชรากลับขึ้นมาจากข้างทาง มือก็เฝ้าลูบเขตรอยเปื่อยเป็นวงตรงเป่ากางเกงสีเทา เขาโดนลูกสะเฝ้าดูว่าทำอะไร รุ่มร่ามเหมือนเด็กๆ ดูเหมือนเขาจะไม่ไต่ยืน หรืออาจจะไม่สนใจ ลูกชายของเขาร้องบอกจากหลังพวงมาลัยรถว่า จำสงกรานต์ได้ไหม เขาพยักหน้า

“อ้อ ไอนักมวยเอก สงกรานต์นักมวย แล้วมันมาทำไม? พ่อมันตายแล้ว แม่มันก็ตายแล้ว มาหาใคร หรือมาจองกฐินริณหญ้า?” ดินฟ้าอากาศและขนาดของรวงข้าวเป็นปฏิทินอย่างดีสำหรับชายชรา เขากลับขึ้นไปนั่งหอบอยู่หลังรถพิมพ์อีกว่า “สงกรานต์ สงกรานต์ เออมาอยู่บ้านเรากี่ที เป็นตัวสงกรานต์ให้ที เตียวนี้ตัวสงกรานต์หายหมดแล้ว”

25 “พ่อนี่เพื่อเจ้าใหญ่” ชายขับรถหัวเราะ “ให้มาจัดมวยช่วยงานกฐินค่อยเข้าทำ”

สงกรานต์สายศีรษะ ริมฝีปากเม้มแน่น ชายขับรถจ้องมองหน้าเพื่อนเก่า กล่าวต่อไปว่า

“หน้าตาแก่เปลี่ยนไปมากนะสงกรานต์ เห็นที่แรกเกือบจำไม่ได้ แต่ว่าคนอย่างแกมันจำง่าย ฉันท่าหุ่นแก่ได้ แล้วรู้สึกจะเคยเห็นรูปแกในหนังสือพิมพ์ หลายปีแล้วละ”

30 สงกรานต์ได้แต่หัวเราะหึๆ มีแต่เสียงเจ้าของรถตู้สีขาว “นี่ใจคอกจะเดินไปถึงโนนเขียวหรือ สงกรานต์? เห็นหลังคาโบสถ์ชัดๆ เนี่ย กว่าจะถึงเดินอานเขียวนะ”

สงกรานต์ยิ้ม “คิดเสียว่ากลับจากซอปปลาถัดไป เมื่อก่อนขนาดฟากทางรถไฟแกก็ยังเคยเดินไม่ใช่หรือ?”

“นั่นมันสมัยพระเจ้าเหา เดินทำไมให้เมื่อย มือเตอร์ไซค์รับจ้างถมเถ สองแถวก็ยังได้ถ้าวเหนื่อย พวกเดียวกับพ่อเลย ชอบเดิน”

35 ชายขับรถหีบบุหรี่ปากตรงหน้า ยื่นให้สงกรานต์มวนหนึ่ง เขาสังเกตเห็นนิ้วมือของผู้รับสั่งอย่างสุดจะควบคุม แม้ คีบบุหรี่ปากกับริมฝีปากประกบแน่นแล้ว มวนบุหรี่ยังสั้น ไลท์เตอร์จุดไฟรับสั่งแรงลม ชายขับรถหีบบุหรี่ปากหรืออย่างครุ่นคิดสงสัย ไม่ ซ้ำคำถามสั้นๆ ผุดขึ้น “แกคงไม่ได้เดินมาจากปากทาง?”

“เปล่า มอเตอร์ไซค์ส่งผิด”

“ส่งผิดวัดเลยหรือ? เป็นไปได้ยังไง ส่งผิดหรือแกบอกผิด จำผิดเองมั้ง?”

40 “ฉันจำได้ ถ้าเห็น เสียแต่อะไร มันเปลี่ยนแปลงไปเยอะ ถนนี่สร้างตามแนวทางเดินเก่าหรือเปล่า? ทางเก่าฉัน จำได้แน่ เคยเดินมาดูหนึ่งฉายหลายหน ขนาดเดินกลางคืนยังสบายเลย”

“นั่นมันสมัยพระเจ้าเหา แกจำผิดเอง เอ...แล้วนี่แกจำชื่อฉันได้หรือเปล่า? เอ้อ คุณกันมาตั้งนาน” เขาหัวเราะแล้วบิด กุญแจติดเครื่องรถ สงกรานต์ยังยืนงงงัน เจ้าของรถโบกมือให้สงกรานต์ขึ้นรถเพื่อจะออกเดินทาง แต่ฝ่ายที่อยู่ข้างล่างคัน คิดอยู่อย่างจริงจังลำบากยากเย็น และเหมือนจะลงโทษตัวเองว่าถ้าคิดไม่ออกจะไม่ยอมขึ้นรถ เขาโผล่ออกมาอย่างยินดี

“ทำไมจะจำไม่ได้ เพื่อนเรามีใครต่อใครเรียนด้วยกัน สมหวัง อภิชาติ สงคราม พรทิพย์ เห็นหน้าแกฉันจำได้”

45 ชายขับรถเหลือบมองบุหรี่ปากในมือเพื่อนแวบหนึ่ง “จำได้ แล้วแกว่าฉันชื่ออะไร”

สงกรานต์ลังเลจะเอ่ยชื่อใดชื่อหนึ่งออกไป “ฉันจำหน้าแกได้น่า แกเคยขับรถไฟดินเหนียว”

อีกฝ่ายสายตาสีระไม่รับรู้ ถามย้ำคำเดิม สงกรานต์ตอบออกมาว่า “สมหวังไง ไซ้ไหม? สมหวัง คงใช่ชะ”

ภรรยาของชายขับรถหัวเราะเสียงดัง “สมหวังตายไปแล้ว นี่สงคราม ชื่อสงคราม” แล้วหยุดหัวเราะ ลดเสียงต่ำลงเมื่อ กล่าวว่ “แต่มันก็คล้ายๆ กัน จำผิดได้ ตั้งนานแล้ว ใครๆ ก็จำผิดได้”

50 ชายผู้มีนามว่าสงกรานต์ไม่สนใจคำปลอบประโยชน์ของภรรยา “แกเมาหมัดจริงด้วยสงกรานต์ ฉันสงคราม เกิดปี สงครามปีเดียวกับแก ไป ขึ้นรถ” สงกรานต์ยังไม่ยอมขยับ พูดเสียงสั้น

“ฉันไม่ได้เมาหมัด ฉันจำหน้าแกได้”

“แต่แกจำชื่อฉันไม่ได้ ไปขึ้นรถ อย่าคิดมาก” เร่งเครื่องเสียงดัง

สงกรานต์ยืนตื้อ ถกเถียงหน้านิ้วคิ้วขมวด “ฉันจำได้จริงๆ แกชอบเล่นปั่นรถไฟ ฉันเอารถไฟดินเหนียวของแกไป

55 ลากเล่นในร่องน้ำชายคาเวลาฝนตก แล้วมันก็พัง ฉันจำได้” น้ำตาของชายร่างหนาเตี้ยล้าไหลซึมออกมา

“เอาละๆ” เสียงอ่อนลง “จำได้ก็จำได้ ฉันไม่รู้เรื่องรถไฟอะไรนั่นหรอก ฉันเข้าใจแก ฉันเป็นเพื่อนแก ฉันอวดใครต่อ ใครเสมอว่าแกเป็นเพื่อนฉัน แกชกมวยเก่ง ฉันภูมิใจ”

“แต่ฉันไม่ภูมิใจเลย ฉันลืมนั่นหมดแล้ว ฉันเมาหมัดแล้ว”

วัฒน์ วรรณยุกต์กูร, “รถไฟสังกะสี”, 10 เรื่องสั้น 9 บทกวี (1985)

2.

คืนที่ฟ้าแจ่ม

<p>ณ แแท่นฐานอัมจันทร์แห่งบรรณาลัย ทอดสายตาไปยังโบราณสถาน ตระหง่านเงื้อมแห่งเงายอดปราสาทประธาน ไยคุ่นเคยเห็นนาน ถึงปานฉะนี้...</p> <p>5 เส้นสายลายฉลุสลักเสลา ยังอ่อนโค้งโปร่งเบาทุกแห่งที่ ไม่สึกหรือแตกหักสักองคุลี พันปี แจกเช่นตั้งวันวาน ทับหลังสลักลายใบไม้ม้วน</p> <p>10 ลายก็ล้วนจัดวางอย่างอ่อนหวาน กระหนกก้านต่อดอกอันพิสดาร ก็เลี้ยวลอดสอดประสานเป็นหนึ่งเดียว รอยเหลี่ยมหินแต่ละก้อนที่ซ้อนทับ ล้วนตะไคร้ขึ้นจับเป็นคราบเขียว</p> <p>15 นานเท่าใด ที่ไบอันเล็กเรียว และมวลรากนั้นหน่วงเหนี่ยวศิลาไว้ เหนือเรือนธาตุเชิงชั้นอัสตงคต ยังปรากฏเงาร่มต้นโพธิ์ใหญ่</p>	<p>ยืนลำตันโอบรากผากกิ่งใบ 20 บังแดดลมฝนให้ปราสาทร้าง ที่ตรงโน้น ตรงนี้...ล้วนมีชีวิต หิน ปูน อิฐ สถิตตั้งแต่แรกสร้าง คนเล่าเรื่องจนเรื่องเล่านั้นเลื่อนราง ในความเปลี่ยนแปลงบ้าง...อย่างซ้ำซ้ำ</p> <p>25 เรา - เพียงชั่วทศวรรษที่ผลัดเปลี่ยน เผชิญหน้าการเยี่ยมเยียน เสาะค้นหา ความทรงจำ - หลงลืมในเวลา กลับเลื่อนรางจางพร่ากว่าลวดลาย รูปรอยความรู้ ความรู้สึก</p> <p>30 ระลึกถึงเหล่านั้นพลันสูญหาย ตั้งน้ำซัดพัดพาปราสาททราย ให้ลับล่มจมหายในคืนวัน ในแสงดาวดึกคืน เรายืนอยู่ ตระหนักรู้...ชีวิตช่างแสนสั้น</p> <p>35 หาก บางสิ่ง นั้นนานนับเหนือกัปกัลป์ เหนือขีดขึ้นกาละ - เทศะมนุษย์</p>
---	---

กฤช เหลือลมัย, *ปลายทางของเขาทั้งหลาย* (2007)